

beleggingsadvies kon worden gesloten, de vennootschappen voor vermogensbeheer en de vennootschappen voor beleggingsadvies aan hun cliënten de nodige toelichting moesten vragen over hun ervaring inzake beleggingen en hun doelstellingen wat betreft de gevraagde diensten. Artikel 8, § 2, 2° van hetzelfde koninklijk besluit stelde in dat verband nog dat vennootschappen voor beleggingsadvies geen diensten van beleggingsadvies mochten verlenen alvorens met de cliënt een schriftelijke overeenkomst werd gesloten waarin onder meer de doelstellingen van de cliënt inzake het advies overeenkomstig het voornoemde artikel 19 werden opgenomen.

In de overeenkomst tussen de vennootschap voor beleggingsadvies en diens cliënt bleek uit het eerste artikel dat het vermogen van de cliënt werd onderzocht en op basis van de doelstellingen van de cliënt en de vijf bestaande basisoffertes hem een algemeen beleggingsprogramma werd aangeboden. Het tweede artikel omschreef de vijf basisoffertes waarvan de cliënt de aandelenportefeuille met 100% aandelen en dus een hoog risicogehalte heeft gekozen. Hetzelfde artikel voorzag vervolgens dat de cliënt uitdrukkelijk aan de vennootschap voor beleggingsadvies de opdracht gaf om hem advies te geven

over het beheer van diens goederen die onderworpen waren aan de overeenkomst.

De cliënt beklaagde zich over het feit dat zijn doelstellingen niet uitdrukkelijk in de overeenkomst waren opgenomen zoals voorzien in artikel 8, § 2, 2° van het voornoemd koninklijk besluit en de overeenkomst daarom nietig moest worden verklaard. Het hof van beroep was evenwel van oordeel dat de doelstellingen van de cliënt wel degelijk in de overeenkomst waren opgenomen aangezien deze de keuze had gemaakt voor een aandelenportefeuille met hoog risico en dat hij in dat verband advies wou over het beheer ervan zoals bepaald in de overeenkomst. Het Hof van Cassatie heeft, in lijn met zijn uitspraak van 24 februari 2011, het arrest van het hof van beroep verbroken, stellende dat het begrip doelstellingen van de cliënt inzake advies werd verward met de doelstellingen van beleggingsinstrumenten waarvoor de cliënt kiest en het financieel risico dat hij bereid is daarmee te nemen.

Régine Feltkamp
Advocaat Modo Advocaten; Docent VUB (BuCo/Ecor)

Yves T'Jampens
Advocaat Modo Advocaten

3. VENNOOTSCHAPSRECHT/DROIT DES SOCIÉTÉS

Wetgeving/Législation

VENNOOTSCHAPPEN

Vennootschappen met rechtspersoonlijkheid: gemeenschappelijke bepalingen – Organen – Raad van bestuur – Aantal vrouwelijke leden

Wet van 28 juli 2011 tot wijziging van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, het Wetboek van Vennootschappen en de wet van 19 april 2002 tot rationalisering van de werking en het beheer van de Nationale Loterij teneinde te garanderen dat vrouwen zitting hebben in de raad van bestuur van de autonome overheidsbedrijven, de genoteerde vennootschappen en de Nationale Loterij (BS 14 september 2011)

De wet introduceert minimumquota om de diversiteit te garanderen in de samenstelling van de raden van bestuur van autonome overheidsbedrijven, van vennootschappen

waarvan de effecten zijn toegelaten tot de verhandeling op een gereguleerde markt (genoteerde vennootschappen) en van de Nationale Loterij.

Een nieuw artikel 518*bis* wordt toegevoegd aan het W.Venn. Dit artikel vereist dat ten minste één derde van de leden van de raad van bestuur van een genoteerde vennootschap van een ander geslacht moet zijn dan de overige leden. Voor de toepassing van deze 1/3 minimumvereiste, wordt het resultaat van de berekening afgerond naar het dichtstbijzijnde gehele getal. Indien aan deze minimumvereiste niet is voldaan, moet de eerstvolgende bestuurder die wordt benoemd van het ondervertegenwoordigde geslacht zijn. Is dit niet het geval, dan is de benoeming nietig. Deze verplichting treedt in werking vanaf de eerste dag van het zesde boekjaar dat start na de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad*. Voor genoteerde vennootschappen waarvan de *free float* minder dan 50% bedraagt of voor kleinere genoteerde vennootschappen die aan bepaalde criteria voldoen, treden voormelde verplichtingen pas in werking vanaf het achtste boekjaar na de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*. Voor vennootschappen waarvan de effecten voor het eerst worden genoteerd, geldt de 1/3 minimumvereiste vanaf het zesde boekjaar na hun notering.

Vanaf het zevende boekjaar na de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad* (negende boekjaar voor vennootschappen met beperkte *free float* en kleinere genoteerde vennootschappen) geldt een bijkomend sanctie als de minimumquota niet worden gehaald. Vanaf dan moet de eerstvolgende algemene vergadering een raad van bestuur samenstellen die wel voor minstens 1/3 bestaat uit leden van een ander geslacht. Als deze verplichting niet wordt nageleefd, dan wordt elk voordeel (financieel of ander) van de bestuurders verbonden aan de uitoefening van hun mandaat geschorst. Deze voordelen worden opnieuw toegekend op het ogenblik dat de raad van bestuur correct is samengesteld.

Genoteerde vennootschappen worden bovendien verplicht om in hun jaarverslag een overzicht te geven van de inspanningen die werden geleverd om er voor te zorgen dat ten minste 1/3 van de leden van de raad van bestuur van een ander geslacht is dan de overige leden. Deze verplichting is reeds van toepassing vanaf de eerste

dag van het boekjaar dat start na de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Voor autonome overheidsbedrijven gelden dezelfde (minimum)vereisten voor de leden van de raad van bestuur die worden aangewezen door de Belgische Staat of door een door de Belgische Staat gecontroleerde vennootschap. De bijkomende sanctie dat alle voordelen verbonden aan het bestuursmandaat worden geschorst indien niet aan de 1/3 minimumvereiste is voldaan, is niet van toepassing. Evenmin dient het jaarverslag aan te geven welke inspanningen werden geleverd op het vlak van diversiteit. Voor autonome overheidsbedrijven zijn de nieuwe vereisten al van toepassing vanaf de eerste dag van het boekjaar dat aanvangt na de bekendmaking van de wet.

David Haex

Advocaat Linklaters

5. MARKTPRAKTIJEN, INTELLECTUELE EIGENDOM, RECHT EN TECHNOLOGIE/PRATIQUES DU MARCHÉ, DROITS INTELLECTUELS, DROIT ET TECHNOLOGIE

Rechtspraak/Jurisprudence

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE 12 JULI 2011

ELEKTRONISCHE HANDEL

Aansprakelijkheid – Merken – Beschermingsomvang – Rechterlijke bevelen aan beheerder van elektronische marktplaats

Zaak: nr. C-324/09

In een arrest van 12 juli 2011 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie zich uitgesproken omtrent de aansprakelijkheid van beheerders van elektronische marktplaatsen.

In casu beantwoordde het Hof prejudiciële vragen gesteld door het Engelse High Court in het kader van een geding tussen L'Oréal en eBay betreffende het aanbod van L'Oréal-producten op de elektronische marktplaats van eBay en dit zonder toestemming van L'Oréal. L'Oréal beschuldigde eBay enerzijds van de verkoop via haar platform van namaakgoederen, van goederen die niet voor verkoop bestemd waren (demonstratieproducten en free samples) en van goederen die niet verkocht

mochten worden binnen de Europese Economisch Ruimte. Anderzijds verweet L'Oréal eBay eveneens dat ze gesponsorde koppelingen (bv. Google 'AdWords') gebruikte die bij het zoeken naar bepaalde L'Oréal-producten naar aanbiedingen van verkopers op eBay verwezen.

De High Court legde niet minder dan tien vragen aan het Hof voor met betrekking tot het merkenrecht, de richtlijn elektronisch handel en de richtlijn betreffende de handhaving van intellectuele eigendomsrechten.

Het Hof benadrukt vooreerst dat de merkhouder zijn uitsluitende recht niet kan invoeren wanneer een natuurlijke persoon een merkproduct via een elektronische marktplaats verkoopt en dit niet in de context van een handelsactiviteit plaatsvindt.

Het Hof beslist vervolgens dat indien merkproducten zich in een derde land bevinden, en deze met behulp van een elektronische marktplaats worden verkocht of voorwerp zijn van een verkoopaanbieding of reclame gericht tot Europese consumenten, de Europese regels omtrent het merkenrecht toepassing vinden. Het komt daarbij aan de nationale rechter toe om te beoordelen of de reclame al dan niet gericht is tot de Europese consumenten. Van bijzonder belang daarbij is de precisering van de geogra-